

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2021 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 października 2021 roku w Warszawie

sprawy J. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę socjalną

na skutek odwołania J. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 16 lipca 2020 roku, znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje J. G. rentę socjalną począwszy od 1 czerwca 2020 roku na okres 5 (pięciu) lat;
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz J. G. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

sędzia Agnieszka Stachurska

UZASADNIENIE

J. G. w dniu 25 sierpnia 2020r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 16 lipca 2020r., znak: (...), wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do renty socjalnej oraz o zasądzenie od organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swe stanowisko ubezpieczony wskazał, że jest całkowicie niezdolny do pracy z powodu stanu zdrowia psychicznego, który jedynie okresowo ulega poprawie. Potwierdza to zaświadczenie z dnia 29 kwietnia 2020r., w którym wskazano, że choroba jest przewlekła, postępująca oraz zaburzająca funkcjonowanie społeczne i zawodowe. Ubezpieczony wyjaśnił ponadto, że następujące okresy poprawy stanu jego zdrowia wiążą się z chwilowym wyciszeniem jednego z objawów choroby takiego jak ostra psychoza, jednakże bóle głowy i całego ciała, nietrzymanie moczu, apatia, stany bliskie omdleniu, brak motywacji do najprostszych czynności dnia codziennego, poczucie bezsilności, brak sensu w podejmowaniu wyzwań oraz trudności w procesach myślowych czynią go całkowicie niezdolnym do pracy. Do wymienionych objawów dochodzą jeszcze stany lękowe i wspomniane psychozy, powodujące trudności z rozróżnieniem pomiędzy rzeczywistością a fikcją. Uwzględniając powyższe J. G. wskazał, że w jego ocenie spełnia kryteria niezdolności do pracy. Jest dotknięty zarówno upośledzeniem biologicznym, jak i ekonomicznym. Zaznaczył, że świadczy pracę przewidzianą dla osób niepełnosprawnych w wymiarze 2-3 godzin dziennie, uwzględniającą ograniczenia chorobowe, która spełnia rolę rehabilitacji społecznej i zdrowotnej (odwołanie z dnia 21 sierpnia 2020r., k. 3-5 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania, a w uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie wyjaśnił, że zaskarżona decyzja została wydana w oparciu o treść orzeczenia wydanego przez Komisję Lekarską ZUS w dniu 2 lipca 2020r. Następnie powołane zostały przepisy art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej, wskazujące jakie przesłanki należy spełnić, aby otrzymać wnioskowane świadczenie. W przypadku ubezpieczonego stopień naruszenia sprawności jego organizmu nie sięga całkowitej niezdolności do pracy, dlatego zaskarżona decyzja jest zasadna (odpowiedź na odwołanie z dnia 5 października 2020r., k. 9 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. G., urodzony w dniu (...), ukończył liceum ogólnokształcące. Następnie przez okres jednego roku studiował na Uniwersytecie (...) na Wydziale (...), jednak nauka została przerwana. W okresie od 1 września 2003r. do 20 czerwca 2005r. był słuchaczem Zespołu Szkół (...) (...) w W. na kierunku o specjalności (...), natomiast w latach 2005/2006 oraz 2006/2007 był (...) Szkoły Wyższej (...) w W.. Przez okres ostatnich 10 lat, jako osoba niepełnosprawna, pracował na stanowisku sprzątacza w wymiarze 2-3 godzin dziennie (zaświadczenie z dnia 15 kwietnia 2009r., k. 7 a.r.; zaświadczenie z dnia 29 kwietnia 2009r., k. 9 a.r. oraz opinie biegłych sądowych z zakresu psychiatrii M. P. i B. G., k. 24 i 67-71 a.s.).

Ubezpieczony w dniu 8 kwietnia 2009r. złożył wniosek o rentę socjalną (wniosek z dnia 8 kwietnia 2009r., k. 1 a.r.). W dniu 24 czerwca 2009r., po badaniu przeprowadzonym przez Lekarza Orzecznika ZUS, został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy do 30 czerwca 2011r., z datą powstania niezdolności w dniu 4 grudnia 2000r. W uzasadnieniu orzeczenia Lekarz Orzecznik ZUS zaznaczył, że całkowita niezdolność do pracy pozostaje w związku z naruszeniem sprawności organizmu powstałym przed ukończeniem 18 roku życia lub w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia lub w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 24 czerwca 2009r., k. 13 a.r.). W związku z powyższym ubezpieczony, decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 15 lipca 2009r., znak: (...) miał przyznane prawo do renty socjalnej na okres od 1 kwietnia 2009r. do 30 czerwca 2011r. (decyzja ZUS z dnia 15 lipca 2009r., k. 17 a.r.). W późniejszym czasie, w następstwie składania przez ubezpieczonego kolejnych wniosków, było ono przedłużane na kolejne okresy: do dnia 31 maja 2013r., do 31 maja 2015r. oraz do 31 maja 2020r. (wniosek z dnia 6 maja 2011r., k. 31 a.r.; decyzja z dnia 8 czerwca 2011r., znak: (...) k. 36 a.r.; wniosek z dnia 7 maja 2013r., k. 77 a.r.; decyzja z dnia 13 czerwca 2013r., znak: (...) k. 83 a.r.; wniosek z dnia 7 maja 2015r., nienumerowane karty a.r. oraz decyzja z dnia 8 czerwca 2015r., znak: (...), nienumerowane karty a.r.).

W dniu 14 maja 2020r. ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty socjalnej (wniosek z dnia 14 maja 2020r., nienumerowane karty a.r.). W związku z tym został

skierowany na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 3 czerwca 2020r. stwierdził brak całkowitej niezdolności do pracy. Następnie, ze względu na sprzeciw złożony przez ubezpieczonego, sprawa została przekazana do rozpatrzenia przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 2 lipca 2020r. potwierdziła stanowisko Lekarza Orzecznika i również oceniła, że J. G. nie jest całkowicie niezdolny do pracy (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 3 czerwca 2020r.; sprzeciw z 15 maja 2017r. oraz orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 2 lipca 2020r. – nienumerowane karty a.r.). W oparciu o powyższe organ rentowy wydał decyzję z dnia 16 lipca 2020r., znak: (...), w której odmówił ubezpieczonemu prawa do renty socjalnej (decyzja z dnia 16 lipca 2020r., nienumerowane karty a.r.).

J. G. odwołał się od wskazanej decyzji (odwołanie z dnia 21 sierpnia 2020r., k. 3-5 a.s.). Sąd postanowieniami z dnia 28 października 2020r. oraz z dnia 1 lutego 2021r. dopuścił dowód z opinii dwóch biegłych sądowych psychiatrów celem ustalenia, czy ubezpieczony się jest całkowicie niezdolny do pracy, a jeśli tak, to czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa, to na jaki okres oraz czy naruszenie sprawności organizmu powstało przed ukończeniem 18-tego roku życia, w trakcie nauki w szkole wyższej przed ukończeniem 25-tego roku życia bądź w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej (postanowienie z dnia 28 października 2020r., k. 11 a.s.; postanowienie z dnia 1 lutego 2021r., k. 39 a.s.).

Biegła sądowa z zakresu psychiatrii M. P. w opinii z dnia 1 grudnia 2020r. wskazała, że rozpoznała u ubezpieczonego schizofrenię paranoidalną, która miała swój początek w okresie nauki w liceum. Ubezpieczony po raz pierwszy i zarazem ostatni był hospitalizowany na przełomie lat 2000-2001, kiedy był na pierwszym roku studiów. Wówczas rozpoznano u niego wytwórcze objawy psychotyczne i zaburzenia schizotypowe. Od 2002r. leczy się systematycznie ambulatoryjnie. Narastały u niego objawy ubytkowe w połączeniu z deterioracją funkcjonowania społecznego, lecz nie zaobserwowano jednocześnie nawrotu ostrej psychozy wymagającej leczenia szpitalnego. Zdiagnozowano również gotowość do ksobnej interpretacji zachowań otoczenia, objawy obsesyjno-kompulsyjne, lęk z napadami paniki, objawy somatyzacyjne oraz zaburzenia funkcji poznawczych. Stan zdrowia ubezpieczonego nie uległ poprawie od dnia, w którym orzeczono całkowitą niezdolność do pracy na okres pięciu lat. Zatrudnienie ubezpieczonego w zmniejszonym wymiarze godzinowym pełni funkcję rehabilitacyjną, ponieważ ze względu na zdiagnozowane schorzenia nie jest w stanie podjąć pracy na otwartym rynku. Mając na uwadze powyższe biegła sądowa orzekła, że J. G. jest nadal całkowicie niezdolny do pracy od 1 czerwca 2020r. na okres 5 lat, a niezdolność do pracy powstała w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej przed ukończeniem 25-tego roku życia (opinia biegłej sądowej psychiatrii M. P., k. 24-27 a.s.).

Biegła sądowa z zakresu psychiatrii B. G. w opinii z dnia 21 kwietnia 2021r. również rozpoznała u ubezpieczonego schizofrenię paranoidalną. Podobnie jak M. P. wskazała, że badany jest leczony psychiatrycznie od 2000r., kiedy w ramach hospitalizacji zdiagnozowano objawy wytwórcze psychotyczne i zaburzenia schizotypowe. Od tego czasu jest regularnie leczony ambulatoryjnie. Co prawda nie występowały u niego zaostrzenia psychozy skutkujące hospitalizacją, jednak w ostatnim czasie zwiększono ubezpieczonemu dawkę neuroleptyku oraz wprowadzono nowy lek o charakterze przeciwdepresyjnym. Aktualnie biegła zaobserwowała u ubezpieczonego spływanie afektu, wycofanie emocjonalne i społeczne, słaby kontakt, bierność, apatię, zaburzenia myślenia abstrakcyjnego oraz myślenie stereotypowe. Nie stwierdziła zarazem poprawy stanu zdrowia od czasu badania przeprowadzonego przez organ rentowy w 2015r., po którym J. G. nabył prawo do renty socjalnej. Podsumowując, biegła oceniła, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy od 1 czerwca 2020r. na okres 5 lat, a niezdolność ma związek z naruszeniem sprawności jego organizmu powstałym w okresie nauki w szkole przed ukończeniem 25-tego roku życia (opinia biegłej sądowej psychiatrii B. G., k. 67-71 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie powołanych dokumentów oraz w oparciu o opinie biegłych sądowych z zakresu psychiatrii M. P. i B. G..

Uwzględnione przez Sąd dowody z dokumentów, których wiarygodność nie budziła wątpliwości, obejmowały decyzje ZUS i orzeczenia organów orzeczniczych ZUS, a także dokumentację medyczną, która stanowiła podstawę do formułowania wniosków przez powołane w sprawie biegłe sądowe.

Opinie biegłych sądowych z zakresu psychiatrii Sąd ocenił jako sporządzone w sposób prawidłowy i zgodny z wymogami fachowości. M. P. i B. G. wydały opinie w oparciu o dołączoną do akt rentowych i sądowych dokumentację medyczną J. G., a także po przeprowadzeniu wywiadu i badania przedmiotowego, a efektem ich pracy było sformułowanie opinii odpowiadających na pytania postawione przez Sąd w tezie dowodowej. Dodatkowo wnioski płynące ze wskazanych opinii są spójne i w pełni pokrywają się, zostały więc ocenione jako rzetelne, tym bardziej że są jasno i szczegółowo umotywowane.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 16 lipca 2020r., znak: (...), podlegało uwzględnieniu.

Warunki przyznania prawa do renty socjalnej zostały określone w ustawie z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (tekst jedn. Dz. U. z 2020r., poz. 1300). Zgodnie z art. 4 ust. 1 tej ustawy renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

1. przed ukończeniem 18 roku życia,

1. w trakcie nauki w szkole lub szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia,
2. w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Zgodnie z ust. 2 ww. przepisu, osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1 przysługuje renta socjalna stała, jeżeli całkowita niezdolność do pracy ma charakter trwały lub renta socjalna okresowa, jeżeli niezdolność do pracy ma charakter okresowy.

Przepis art. 15 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej zawiera odesłanie do niektórych przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020, poz. 53 z późn. zm.) – dalej jako ustawa emerytalna, z zaznaczeniem, że przepisy te stosuje się odpowiednio. Odesłanie to obejmuje między innymi art. 12 ustawy emerytalnej, który zawiera definicję niezdolności do pracy. Zgodnie z treścią tego przepisu niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast osobą częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej) (por. wyrok Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2004r., II UK 222/03). Wskazać również należy, że przesłanka niezdolności do jakiejkolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000r., II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979r., II URN 111/79).

Wspomniany art. 15 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej odsyła również do art. 107 ustawy emerytalnej, który wskazuje, że prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie. Cytowany przepis określa, że prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy może ulec zmianom w przypadku zmiany kwalifikacji niezdolności do pracy, jej ustania lub ponownego powstania. W aspekcie formalnoprawnym w przypadku renty socjalnej może więc nastąpić utrata prawa do tego świadczenia bądź ponowne nabycie uprawnień. O zmianach w prawie i wysokości świadczeń rentowych przesądza każdorazowo wynik badania lekarskiego przeprowadzanego przez Lekarza Orzecznika ZUS/Komisję Lekarską ZUS, dokonujących oceny niezdolności do pracy, jej stopnia i trwałości. Treść orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS/Komisji Lekarskiej ZUS w przedmiocie zmiany stopnia niezdolności do pracy, jej braku lub ponownego powstania, powinna w równym stopniu wynikać z profesjonalnej oceny stanu zdrowia badanego, jak i biologicznego aspektu niezdolności do pracy z elementami ekonomicznymi.

W rozpatrywanej sprawie ubezpieczony w okresie od 1 kwietnia 2009r. do 31 maja 2020r. pobierał rentę socjalną i wnioskował o przyznanie prawa do tego świadczenia na dalszy okres. Sąd rozstrzygając o żądaniu ubezpieczonego oparł się na opiniach biegłych sądowych z zakresu psychiatrii M. P. oraz B. G.. Biegłe wskazanych specjalności potwierdziły zasadność stanowiska ubezpieczonego podkreślając, że ubezpieczony od 2000r. choruje na schizofrenię paranoidalną. Na samym początku choroby wymagał hospitalizacji, a następnie był leczony ambulatoryjnie za pomocą leków psychotropowych. U ubezpieczonego zdiagnozowano wiele objawów wpływających na jego całkowitą niezdolność do pracy. Biegłe wskazały m.in. na gotowość do ksbnej interpretacji zachowań otoczenia, objawy obsesyjno-kompulsyjne, lęk z napadami paniki, objawy somatyzacyjne, zaburzenia funkcji poznawczych, spłylenie afektu, wycofanie emocjonalne, słaby kontakt, bierność, apatię, wycofanie społeczne, zaburzenia myślenia abstrakcyjnego oraz myślenie stereotypowe. Dodatkowo zwróciły uwagę, że zwiększono ubezpieczonemu dawkę

leku oraz wprowadzono nowy lek o charakterze przeciwdepresyjnym. Ubezpieczony z ww. przyczyn jest więc nadal całkowicie niezdolny do pracy.

Biegłe wydając opinie uwzględniły dostępną dokumentację medyczną ubezpieczonego, opisały przebieg procesu chorobowego i wypowiedziały się na temat stanu jego zdrowia pod kątem możliwości wykonywania zatrudnienia. Sąd do wskazanych opinii nie miał zastrzeżeń. Zostały one sporządzone w sposób fachowy. Zawierają opis wyników badań, jakie biegłe same przeprowadziły, opis stanu zdrowia ubezpieczonego w oparciu o aktualną dokumentację medyczną, a także logicznie umotywowane i jednoznaczne wnioski co do istnienia całkowitej niezdolności do pracy przez okres kolejnych pięciu lat.

Ubezpieczony nie zgłosił zastrzeżeń do opinii. Natomiast organ rentowy w pismach procesowych z dnia 26 stycznia 2021r. oraz z dnia 28 lipca 2021r. (k. 37 i 79 a.s.) zgłosił uwagi do opinii biegłych sądowych i wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego tej specjalności. Sąd po sporządzeniu pierwszej opinii psychiatrycznej dopuścił dowód z opinii biegłej sądowej B. G., która podzieliła wnioski zawarte w opinii M. P., kwestionowane wcześniej przez organ rentowy. Sąd pominął natomiast kolejny wniosek organu rentowego dotyczący przeprowadzenia dowodu z opinii innego biegłego psychiatry, mając na uwadze, że opinie dwóch opiniujących w sprawie biegłych z tej dziedziny dokładnie i wyczerpująco opisują stan zdrowia ubezpieczonego, a także są spójne w zakresie oceny i wniosków końcowych. Sąd miał również na uwadze, że orzecznictwo jest jednoznacznie co do kwestii, iż nie można przyjąć, by sąd był zobowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974r., II CR 817/73, LEX nr 7404; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1974r., II CR 5/74, LEX nr 7407; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001r., II UKN 604/00, PPIPS 2003, nr 9, poz. 67). Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczasowej złożonej opinii (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1974r., I CR 562/74, LEX nr 7607; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 1999r., I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 22, poz. 807; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2001r., II CKN 639/99, LEX nr 53135). Przy czym potrzebą taką nie może być przeświadczenie strony, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla strony tezy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2001r., sygn. akt II UKN 446/00, OSNAPiUS 2003, nr 7, poz. 182).

W przedmiotowej sprawie argumentacja prezentowana przez organ rentowy stanowi jedynie polemikę z jednoznacznymi i prawidłowymi wnioskami zaprezentowanymi przez biegłe sądowe M. P. oraz B. G.. W związku z tym Sąd pominął wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego psychiatry, tym bardziej że w analizowanym przypadku istotna była okoliczność, że ubezpieczony pobierał rentę socjalną nieprzerwanie od 1 kwietnia 2009r. Dopiero w roku 2020r. odmówiono mu prawa do tego świadczenia z uwagi na brak całkowitej niezdolności do pracy z tym, że ani organ rentowy, ani jego organy orzecznicze w wydanych orzeczeniach, nie wskazały czy i w jaki sposób stan zdrowia ubezpieczonego zmienił się, a przede wszystkim czy nastąpiła poprawa, która uzasadniałaby sformułowanie wniosku o braku całkowitej niezdolności do pracy. Z kolei biegłe sądowe akcentowały, że nie doszło nie tylko do poprawy stanu zdrowia J. G. w stosunku do okresu, kiedy pobierał rentę socjalną, ale nawet w ocenie B. G. stan ten uległ pogorszeniu ze względu na konieczność wprowadzenia dodatkowego leku przeciwdepresyjnego. Organ rentowy w żaden sposób nie odniósł się do takich wniosków sformułowanych przez biegłe sądowe oraz nie wskazał rzeczowej i szczegółowej argumentacji stanowiącej polemikę z tymi wnioskami. Zdaniem ZUS na zasadność odmowy przyznania prawa do renty socjalnej wpływa fakt, że ubezpieczony nie był hospitalizowany, poza pobytem w oddziale dziennym w początkowej fazie choroby. Oczywiście prawdą jest, że J. G. jest leczony ambulatoryjnie, a hospitalizacja miała miejsce tylko raz, jednakże należy przypomnieć, że taki właśnie sposób leczenia nie stanowił przeszkody do pobierania renty socjalnej w latach 2009-2020. Tak samo należy interpretować jego zatrudnienie w charakterze sprzątacza w zmniejszonym wymiarze czasowym. J. G. pracował 2-3 godziny dziennie od przeszło 10 lat, a więc również w okresach, kiedy ZUS uznawał go za całkowicie niezdolnego do pracy. Poza tym praca, którą ubezpieczony wykonywał, była realizowana w warunkach pracy chronionej, co nie jest przeszkodą do stwierdzenia całkowitej niezdolności do pracy.

Wobec powyższego, Sąd ocenił, wbrew stanowisku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i jego organów orzeczniczych, że ubezpieczony jest wciąż całkowicie niezdolny do pracy. Stan jego zdrowia nie pozwala mu na wykonywanie pracy

zarobkowej, tak jak w okresie wcześniejszym, dlatego zasadne było przyznanie prawa do renty socjalnej zgodnie ze złożonym wnioskiem. Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zatem zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał J. G. prawo do ww. świadczenia od 1 czerwca 2020r. na okres pięciu lat.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zasądając od organu rentowego na rzecz J. G. kwotę 180,00 zł, której wysokość ustalono na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r., poz. 1800).